

SILVIU RADU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RADU, SILVIU

Cavalerii lui Dumnezeu / Silviu Radu. — Brăila:
Proilavia, 2019

ISBN 978-606-8972-31-2

821.135.1

ISBN 978-606-8972-31-2

PROILAVIA

Brăila, 2019

Anul 5 Înainte de Hristos

Sunetul slab al unor pași care veneau dinspre Templul lui Augustus, ridicat pe o platformă înaltă chiar în fața cheiului ce domina portul *Cezarea*, la malul Mării Mediterane, atrase atenția marinilor de pe corabie. O femeie de statură mijlocie, având pielea de culoarea grâului, se opri pe chei și privi cu sfială de sub gluga ce-i acoperea chipul. Doi ochi frumoși, de culoarea alunei, străbăteau dintre șuvitele blonde și-l fixau pe căpitanul corabiei. În brațele sale grațioase, înfășurat cu grijă în pânză, femeia ținea un prunc de o frumusețe dumnezeiască.

Tânără fecioară urcă șovăitor puntea de lemn folosită pentru imbarcare de către marinarii ce pregăteau corabia să iasă din port. Ajungând în fața oacheșului comandant grec, schiță un zâmbet, privindu-l cu smerenie. Grecul o admiră câteva clipe, apoi o ajută să urce pe punte, în timp ce arunca priviri temătoare în jur pentru a verifica dacă nu sunt urmăriți.

— Urcă și ascunde-te! Plecăm imediat!, șopti acesta.

Soldații romani patrulau pe chei căutând o femeie cu un copil în brațe.

La câteva ceasuri de la părăsirea portului *Cezarea*, o furtună puternică se abătu asupra mării, care ripostă la rându-i, furioasă. Soarele dispără și cerul devine mai negru ca niciodată. Bezna însăspimântătoare era însoțită de un vânt teribil, care vuia și răscolea marea, făcând imposibilă orice încercare de orientare. Părea că se dezlănțuise o bătălie a cerurilor.

După o zi și o noapte stihile naturii încetară la fel de brusc pe cum apăruseră, lăsând în loc o liniște apăsătoare.

Soarele începu din nou să strălucească timid deasupra mării, care redevenise calmă. Cei de pe corabie, bucuroși că au scăpat cu viață, priveau surprinși la pescărușii care se roteau peste țărmul care nu semăna deloc cu cel din Alexandria. Apele limpezi ale Egeei se loveau încet și de poalele unui munte plin de verdeță.

Tânără femeie păși încet pe malul mării. Se opri câteva clipe pentru a urmări atent pruncul înfășurat în pânza de cânepă ce dormea în brațele ei, apoi ridică privirea spre cer murmurând: „*Fiule, primește acest tărâm ca moștenire și în el își vor afla scăparea toți care vor să se mantuiască*”.

O pală de vânt trecu peste Muntele de la limanul lui Climent. Cerul se lumină imperceptibil. Peste Marea Egee domnea o tacere deplină. Tânără cu pruncul în brațe savură liniștea, apoi trase adânc aer în piept și șopti către pruncul ce se trezise și care începuse să gângurească: „*Să ne ascundem fiule, regele Irod vrea să te ucidă!*”.

Apoi, cu pași fermi, femeia se îndrepta spre răsărit știind că o aşteaptă un drum lung. Trebuia să traverseze Muntele pentru a ajunge cât mai departe de granițele regatului lui Irod.

Tânărul Andrei își înălță privirile până la zidurile Ierusalimului. În zori, strălucirea soarelui și nisipul deșertului se contopeau cu pietrele, formând o masă aurie care îl orbea.

Viitorul ucenic se îndrepta spre Poarta Damascului, pe unde, la ora aceea, începeau să intre agricultorii care munceau pe pământurile din apropiere și să plece caravanele după sare. Soldații romani patrulau de jur împrejurul zidurilor.

Dorea să-l vadă pe Iisus. Omul acela iradia forță, blândețe, dârzenie, evlavie.

Credea în Iisus, credea că el este Fiul lui Dumnezeu, nu numai datorită minunilor pe care l-a văzut înfăptuindu-le, ci și pentru că atunci când Iisus își îndrepta ochii spre tine știai că citește înăuntrul tău, știai că nu-i scapă niciunul dintre cele mai ascunse gânduri. Iisus nu te făcea să te simți rușinat de ceea ce ești, fiindcă te privea cu înțelegere, cu iertare. Puteai simți că privirea Lui depășește tot ce e omenesc.

El, Andrei, se hotărî să-l urmeze pe Nazarinean. Renunță deci la traiul lui de pescar. Avea să-l urmeze pe Iisus și să încerce să trăiască după învățărurile lui. Da, era hotărât.

A hoinărit prin oraș până când a dat de casa lui Marcu. Acolo i s-a spus unde îl putea întâlni pe Iisus, la zidul dinspre miazăzi, propovăduind mulțimii. L-a zărit imediat. Nazarineanul, îmbrăcat într-o cămașă simplă, le vorbea adeptilor săi cu o voce hotărâtă, dar foarte blandă.

Simți căldura unei priviri. Fusese zărit, i se zâmbise și i se făcu semn să se apropie. Iisus îl îmbrățișă, apoi îl rugă să se așeze alături de el. Ioan, cel mai Tânăr dintre ucenici, se dădu deoparte și-i oferi locul.

Așa au petrecut dimineața, iar când soarele era deasupra lor, Iuda, unul dintre ucenicii lui Iisus, a împărțit pâine, smochine și apă tuturor celor de față. Au mâncat în tacere și în pace.

Noul ucenic îl urma pe Iisus oriunde acesta mergea. Apropiații se obișnuiseră cu prezența lui și uneori îl invitau să stea cu ei atunci când se odihneau. De la ei a aflat că Iisus știa că urma să moară și, cu toate poveștele și recomandările lor, Nazarineanul stăruia că trebuie să împlinească voia Tatălui său. Era greu de înțeles că Tatăl dorea moartea Fiului, dar Iisus o spunea cu o asemenea seninătate, încât părea că aşa trebuie să fie.

— Andrei, eu trebuie să împlinesc ceea ce se cuvine, de aceea am fost trimis de Tatăl meu, iar tu... ai și tu o misiune de îndeplinit. De aceea ești aici și vei aduce mărturie despre ceea ce sunt, despre ceea ce ai văzut și mă vei avea alături atunci când nu voi mai fi.

Andrei nu înțelegea atunci vorbele lui Iisus, dar nu îndrăznise să-l întrebe și nici să-l contrazică.

Chipul lui Iisus era numai suferință. Cruntă... Pe cap îi infipseseră o coroană din spini care rupeau din carne-i. Sângele îi se prelingea pe față.

Ucenicul număra în gând loviturile de bici cu care soldații romani îl pedepseau pe Iisus. O sută douăzeci.

Târa crucea pe care urma să fie răstignit, iar greutatea ei, dublată de durerea flagelării, îl biruia, obligându-l să îngenuncheze pe bolovanii de pe drum.

Andrei făcu un pas să-l susțină, dar un soldat îl îndepărta îmbrâncindu-l. Iisus îl privi cu recunoștință.

Îl urmă până în vârful colinei, unde avea să fie răstignit împreună cu alți condamnați. Își simți ochii inundati de lacrimi la vederea lui Iisus aşezat pe cruce, în timp ce soldații romani îi infigeau piroane în picioare și în mâini, țintuindu-l de scândură.

Ioan, cel mai iubit dintre ucenici, plângea în tăcere pentru patimile învățătorului său. Nici Andrei nu-și putea stăpâni durerea.

Un soldat infipse o lance în coasta lui Iisus și din rană țășni sânge, dar și puțină apă.

Iisus murise. Ucenicul mulțumi Tatălui din ceruri pentru asta.

Andrei nu dormi în noaptea aceea și nu-și găsi odihna nici în ziua următoare, atât de mare era durerea din sufletul lui.

A treia zi după răstignirea lui Iisus, se îndreptă spre locul unde fusese depus trupul lui. Acolo se întâlni cu Maria, mama lui Iisus, și cu Ioan, ucenicul preferat, care, împreună cu alții, spuneau că trupul învățătorului dispăruse.

Îl simți pe învățător lângă el. Îl auzi vorbindu-i: „*Tu, Andrei, cel care ai fost cel dintâi chemat, mergi acolo unde măicuța mea m-a crescut prunc fiind și propovăduiește învățăturile mele!*”

Andrei știa ce are de făcut. Acum înțelegea clar ce-i spusesese învățătorul. Ieși din mormânt și respiră aerul proaspăt.

Pe un promontoriu stâncos aflat în Scythia Minor, deasupra peșterii lui Andrei lumina zorilor se revărsa din plin.

În această dimineață ucenicul lui Iisus se ruga. După un drum lung ajuște teafăr în locurile unde-i ceruse EL să predice. Andrei simțea cum duhul lui Iisus și al Fecioarei Maria sălășluiau încă acolo unde era simplitate și pace.

În miez de noapte, ploaia cădea mărunt deasupra Mănăstirii Voronet; norii erau mult mai jos decât de obicei, iar din văzduhul încărcat de negură se ițeau fulgere. În interiorul paraclisului, Starețul Daniil își îndeplinea singur treburile de rând ale eclesiarhului, aprinzând lumânări în fața chipurilor sfinte, după aceea se așeză în analoghion, lângă strana Domniei, murmurând rugăciunile ceasului de seară. Îl aștepta pe Voievod. Măria sa nu putea să întârzie.

Când apăru în sfârșit, Starețul Daniil conteni numai o clipă, ca să se incline, cu mâna stângă pe inimă. Îndată ce Ștefan Voievod se așeză în jilțul din strană, glasul lui mai sună un timp sub cerul paraclisului, grăbind sfârșitul rugăciunilor. Starețul Daniil rămase apoi nemîșcat, cugetând.

Vuietul ploii de afară ajungea stins în paraclis.

— Duhovnice Daniil, grăi Domnul cu jumătate de glas, trebuie să mă mărturisesc sfinției tale. Astăzi, sufletul meu s-a cutremurat în fața puterii lui Dumnezeu.

— Toți suntem frunze la suflarea lui, îngână starețul. Totuși, pe aleșii săi Domnul Dumnezeu îi ocrotește, căci aşteaptă să se împlinească întâi lucrarea lor în această lume și în această viață.

Voievodul plecă fruntea.

— Duhovnice Daniil, făgăduința mea către Domnul Hristos și către preacurata lui Maică Fecioară mi-am împlinit-o în parte. Unele biserici au fost înălțate; câteva se isprăvesc acum; altele se vor clădi. N-am putut fi mai harnic, căci am găsit țara bântuită de cei răi și săracită; însă am sporit pe cât am putut, în acest pământ, cetățile credinței.

— Slăvite stăpâne, la judecata din veac se va ține seamă.

— Nu-i destul, părinte.

— Știu, stăpâne. Această hotărâre ascunsă a Măriei tale, de care eu umilitul am avut înștiințare, nu o vei mai întârzia.

— Crezi, sfinția ta, că acesta este înțelesul semnului ce mi s-a arătat azi?

— Luminăte stăpâne, am fi lipsiți de credință dacă am înțelege altfel. În fiecare zi răsare și asfințește soarele, arătând trecerea timpului. Dumnezeu cere și alte fapte.

— Nu voi întârzia, sfințite Duhovnice Daniil. Aceasta e gândul meu cel mai din adânc, pe care sfinția ta l-ai înțeles. Sunt în lume crai și împărați; puterea lor e slăbiciune dacă nu înțeleg de ce răsare și asfințește soarele, cum bine spui sfinția ta. Numai prostimea viețuiește pentru pântece; domnii și craii au altă rânduială. Cine nu se pune pe sine jertfă pentru credință nu-i vrednic să țină în stăpânirea sa noroadele; e mai puțin decât cel din urmă mișel.

Înflăcărarea și mânia lui Ștefan Vodă se potoliră încet-încet.

— Când eram priveag și sărac, continuă el cu gândul în trecut, am poposit într-o seară la marginea mării cu părintele meu Bogdan-Vodă. Măria sa mi-a spus unele lucruri, ca unui copilandru ce mă aflam: „Când vei ajunge stăpân în moștenirea acestui neam” - mi-a spus tătuca - „să-ți aduci aminte că zilele vieții tale sunt numărate. Din ziua întâi să dai lui Hristos slavă, și din ziua a doua să ridici sabia. Căci domnia Moldovlahiei s-a întemeiat pe această poruncă de la Dumnezeu.”

— Măria ta, îngână Starețul Daniil, cuprins de o ușoară întristare; toate acestea ai binevoit a mi le încredința, mărturisindu-te mie. Toată viața mi-ai încredințat tainele sufletului tău. De aceea n-am încetat zi și noapte de a mă ruga pentru izbânda Măriei tale. Dumnezeu binecuvintează lucrarea

ce săvârșești. Sabia este unealta sfântă în aceste vremuri. Înainte de a-i lovi pe dușmani, această sabie sfântă i-a bătut întâi pe acești ticăloși pământeni, care n-au cunoscut alcătuirea dintr-început a țării și care s-au destrăbălat în huzur. Până acum am socotit că nu mi-e îngăduit să vorbesc și eu. Astăzi socot că am dezlegare. Deci am să rog umilit pe Măria ta să binevoiești a asculta povestea pe care o voi spune.

Rostind aceasta Starețul Daniil se așeză în strană alături de Măria sa și continuă:

— Pe când eram cu vîrstă de 15 ani, mă aflam la ascultare în sfânta mănăstire a Rădăuților. Atunci, la vîrstă de care vorbesc, mă găseam slujitor în acel paraclis, și, fiind Măria sa Alexandru-Vodă Bătrânul în ceasul izbăvirii, am intrat cu Înaltpreasfințitul mitropolit Gheorghe ducând sfântul potir, pentru împărtășania de pe urmă. Nu era de față nimeni în afara de un monah foarte bătrân, cu înfațisare de schivnic. Îmi aduc aminte că era încins cu o funioară de tei și purta opinci de piele nerăsă de mistreț. Ținea mânilor vîrâte în mânicile rantiei și avea fruntea plecată asupra Măriei sale. Îi ajungea barba până la genunchi. Nu-i vedeam ochii din sprâncene. Boierii fuseseră poftiți să lese singuri pe Măria sa cu acel schivnic. Când am intrat și am înțeles eu poruncile care au fost date, am vrut să mă trag îndărăt; însă schivnicul s-a întors spre mine, a scos mâna dreaptă din mânică și mi-a făcut semn să rămân:

— Acest prunc curat să fie martor, a zis el. Să audă, să țină minte și să tacă, până ce-i va porunci Dumnezeu să vorbească. Măria ta te duci în limanul cel fără de vifor, unde nu mai este aducere aminte pământească și în curând ai să taci de-a pururi. Poruncesc acestui popă să tacă și el. (Popa era Înaltpreasfințitul mitropolit) Mult nu mai are și va veni și el după Măria ta. Au ajuns la mine în munte doi călăreți domnești și m-au chemat.

Măria ta vei fi având nevoie de mine, ca să-ți spun întru acest ceas ce va fi mâine în țară. Cât ai fost în putere, ai uitat de acei monahi singuratici, numiți Păstrători, care trăiesc în munte, într-anumit loc, și au binecuvântat pe voievozii cei dintâi din această parte de lume. Acum și-ai adus aminte. Iar eu m-am uitat asupra Măriei tale mai de demult și în vedeniile mele mi s-au arătat numai spaime. O, Alexandre-Vodă, în semeția și belșugul tău, ai uitat de ce v-a rânduit aicea Maica Fecioară stăpânitorii. Căci Dragoș-Voievod, cel dintâi, și Bogdan-Voievod, cel de-al doilea, au fost legați cu jurământ înfricoșat, li s-a pus cu foc, pe umărul drept, pecete și au fost trimiși dincoace de munți, la marginea lumii, ca să tocmească apărarea creștinătății.

Măria sa Alexandru-Vodă a făcut semn cu mâna, dorind să spună ceva.

— Dumnezeu să se milostivească de sufletul meu!, a zis. Dac-am greșit, mă rog să fiu dezlegat, ca să nu sufăr pedeapsă în veci. Poftesc să știu ce va fi după mine!

Schivnicul n-a răspuns. L-a lăsat pe părintele mitropolit să rostească iertarea și să-i dea ultima împărtășanie Măriei sale, care mai avea puțin răsuflăt și apoi a rostit:

— O, suflete, treci spre uitare!

Măria sa a închis ochii și a adormit de-a pururi. Mie-mi bătea inima cu spaimă. Părintele mitropolit s-a simțit slăbit și s-a așezat în jilțul de la capătul celălalt al crivatului.

— Alexandre-Vodă, a urmat schivnicul, punând mâna dreaptă pe fruntea mortului, va fi în țara asta, după tine, mișelia răzvrătirii și a uitării de Dumnezeu. După această pedeapsă, se va alina furtuna răutății și va ieși din nouări unbour Tânăr care va sufla pe nări foc îngemănat, iar coarnele le va îndrepta spre răsărit.

Starețul Daniil se opri, răsuflând ca după un urcuș greu.

— După aceea?, întrebă Vodă.

— Atâtă-i, Măria ta. Sfârșitul va binevoi să-l arate Dumnezeu.

— Ce a făcut Păstrătorul?

— S-a întors în singurătatea sa. Nu l-a mai chemat nimeni; nici el singur n-a mai coborât din munte. Într-adevăr, asupra țării au venit răutățile una după alta.

— Doresc să știu dacă bătrânul acela mai trăiește.

— Nu mai trăiește, Măria ta; de-atuncea sunt 40 de ani. Dar am înțeles că în singurătatea unde sălăsluia el ar fi viețuind acumă un ucenic al lui.

— Este Păstrător și acesta?

— Da. A avut dar, de aceea a fost ales. După ce învață toate tainele și cunoaște semnele vieții și morții, și stelele cerului, poate deveni Păstrător.

— Îl știi în care munte are sălaș? Căci aş dori să-l cercetez.

— Măria ta, am aflat de la un slujitor vechi că schivnicul s-ar fi aflând în pustietăți. Dacă poruncești Măria ta, am să afli calea și locul.

Vodă duse mâna dreaptă la tâmplă ca și cum ar fi vrut să alunge o muscă supărătoare. Rămase puțin cu sprânceana încrustată, apoi spuse:

— Duhovnice Daniil, vino cu mine!, zise el ridicându-se.

Călugărul închise cartea din care citise, lăsă făcliile aprinse și ieși ca să îngenuncheze la icoana Panaghiei.

Starețul Daniil urmă pe stăpânitor.

Măria sa purta straiul de catifea, însă, fără cingătoare. Păstrase pintenii, care sunau pe lespezile încăperii. Vodă intră în cămară lui obișnuită de la mănăstire, unde-i primea pe dregătorii cei mai de credință și unde avea placere să poruncească diacilor să scrie, după cuvântul său, cărtile. Lângă o masă joasă de stejar,

cu încreștări, se afla jilțul său. Într-o parte erau măsuțele pentru scris. În peretele dinspre răsărit se vedea iconostasul de argint, cu candelă, alcătuit din trei bucăți ce se puteau închide una peste alta. Acest iconostas lucrat de argintarii din Gafa și sfînțit de egumenul Varlaam în Mănăstirea Zografu la Muntele Atonului, întovărășea pe Măria sa în expediții și-n tabere.

Vodă rămase în picioare, după ce intră în cămară să dețină. Starețul Daniil închise ușa.

— Ai spus, sfîntite părinte, că ai putea afla calea și locul.

— Dacă Măria ta poruncește...

— Nu poruncesc, ci doresc, zâmbi domnitorul. Aici este o taină, mai presus de puterile pământești.

— Eu de mult aștept acest ceas, ca să-mi încredințez stăpânul că are datoria să se ducă acolo, după o datină veche.

— Cine sunt acești Păstrători, sfîntite părinte ?

— Nu se poate ști, Măria ta. Din vorbele bătrânlui pe care l-am văzut cu ochii mei am înțeles că e băstinaș din munte. Grăia ca un cioban, însă fără repezișuri de glas și fără asprime. Se pare că bacii cei vechi, stăpâni de oi, care-și duc turmele în singurătăți o dată pe an, știu mai bine decât noi ce este, dar se tem ca de moarte să spună. Am înțeles de la starostele Nechifor că seminția lor ar fi domnească. Unii au ieșit voievozi și războinici; alții au fost închinați pustie.

— Sunt creștini ca și noi ?

— Sunt, Măria ta; altfel nu se poate; dar au și o știință veche. Acuma mă gândesc că n-a sărutat atunci mâna Înaltpreasfințitului și i-a vorbit altfel decât se cuvenea.

— Orișicum ar fi, după câte mi-ai arătat, trebuie să-l cercetez, Duhovnice Daniil.

— Nu se știe dacă-l vom putea face să vorbească, Măria ta, căci acești singuratici sunt uneori îndărătnici și răi. Eu aş vrea